

Virtuos Lerin närmar sig det abstrakta

BJÄRT KONTRAST Lars Lerin bemästrar sin inre oro i ett 24 meter långt "arkiv", medan Sofia Hultén slår an en absurd klang med hjälp av skrot.

UTSTÄLLNING

Måleri, film, skulptur

Lars Lerin

Lars Bohman gallery

tom 31 oktober

Sofia Hultén

Nordenhake

tom 8 november

Det tog sin tid men numera är den oerhört folkära Lars Lerin även accepterad av konstetablissemanget i Stockholm. Det var galleristen Angelika Knäpper som bröt isen när hon visade honom på sitt galleri 2010 och nu presenterar hon konstnären separat på Lars Bohman, Stockholms största galleri.

Nog känns han igen även på Karlavägen: motiven är välbekanta och hans manér, det som präglas av en arkitekts raka linjer och en målares penselföring, är intakt. Likaså detta att presentera de stora akvarellerna utan ram.

Jo, vi har sett fåglarna, husen, stadslandskapen och fartygen många gånger. Kanske inte bilderna från Michael Jacksons

"Neverland", produktionen är ju så stor att det är lätt att blanda ihop bilderna, de kan hänföras till de delar av hans produktion som är lite för sockrad.

Det är i det inre stora rummet som Lars Lerin både överraskar och övertygar. Här har han hängt stora ark med avmålade bokhyllor, fullproppade med böcker och pärmar och arkivlådor, och det i sådan mängd att de bildar en 24 meter lång fris. Det är mycket vackert.

Jag vet inte riktigt hur man ska tolka detta "arkiv". Kanske som ett försök till att bemästra en inre oro? Lerin har ju inte direkt hemlighållit den sidan av sig själv. Tydligt är i alla fall att det rent formmässigt är ett fantastiskt sätt att låta figuration närma sig abstraktion.

Lars Lerins akvareller befinner sig på alla sätt och vis långt ifrån de skulpturer, bilder och filmer som Sofia Hultén visar på Nordenhake. De har visserligen både en dragning till byggarbetsplatser och övergivna industrier men Lerins virtuosa handlag med akvarellmediet förläner dessa motiven en romantisk aura som bjärt

skiljer sig från Hulténs vardagligt torra och gråa anslag.

I galleriets presentation av utställningen talas det om kvantfysik och tidsresor (inte helt glasklart), själv ser jag mer av en närmast beckettsk absurdism. Märkbar både i de deformerade och därmed obrukbara lastkärror hon ställt ut och i de ganska knäppa filmer hon visar på en vägg och några tjockteve-apparater (som fått ett andra liv på konstutställningar nu när de slängts ut ur alla hem).

Nog kan man ana ett släktskap med den mer omsusade Klara Lidén men Hultén har ett poetiskt anslag i vurmen för byggavfall som gör henne bättre. Jag fastnar särskilt för filmen "Altered fates" där hon om och om igen plockar fram grejor ur en container och gör något slags tillägg eller modifikation, en slags uppgradering kanske, innan hon lägger tillbaka dem.

DAN BACKMAN

dan.backman@svd.se

Ur filmen "Altered fates" av Sofia Hultén.

I Lars Lerins proppfulla akvarellhyllor kommer figurationen nära abstraktionen. FOTO: PER-ERIK ADAMSSON